

Arrest

**nr. 348 314 van 10 juni 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het tussenarrest van 10 oktober 2024 met nr. X waarbij de debatten worden heropend.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. COSIJNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De echtgenote van verzoeker dient op 25 november 2015 een eerste beschermingsverzoek in bij de Belgische overheden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 13 september 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd bij arrest nr. X van 4 mei 2017.

Op 10 juli 2017 dienen de minderjarige dochters van verzoeker in eigen naam elk een beschermings-verzoek in. In hun verklaringen gaven zij aan te vrezen dat zij door hun oom, de broer van hun vader, zouden worden gedwongen tot besnijdenis en een gedwongen huwelijk met een van hun neven. De minderjarige dochters worden op 8 oktober 2018 als vluchteling erkend.

Op 10 december 2018 dient de echtgenote van verzoeker een tweede beschermingsverzoek in.

Wanneer verzoeker aankomt in België dient ook hij een beschermingsverzoek in op 27 juni 2019. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 10 augustus 2020.

Op 28 januari 2021 neemt de commissaris-generaal voor elk van de minderjarige dochters een beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus.

Op 28 januari 2021 neemt de commissaris-generaal verder ten aanzien van verzoeker en zijn echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De beslissingen tot opheffing van de vluchtelingenstatus van 28 januari 2021 genomen ten aanzien van de minderjarige dochters worden door de Raad vernietigd bij arrest nr. X van 15 december 2021.

De beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming van 28 januari 2021 ten aanzien van verzoeker en zijn echtgenote worden door de Raad vernietigd bij arrest nr. X van 25 februari 2022.

Voor verzoeker wordt op 12 april 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming genomen. Dit is de bestreden beslissing.

Op 18 april 2023 wordt ten aanzien van elk van de dochters een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus genomen. Deze worden door de Raad vernietigd bij arrest nr. X van 21 mei 2024.

De dochters worden daarop op 19 november 2024 opnieuw gehoord op het CGVS.

Op 23 december 2024 wordt ten aanzien van elk van de dochters een nieuwe beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus genomen. Met zijn arrest nr. X van 28 november 2025 gaat de Raad ten aanzien van beide dochters over tot een behoud van hun vluchtelingenstatus.

Zoals reeds vermeld, wordt voor verzoeker, net als voor zijn echtgenote, op 12 april 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming genomen.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Iraakse Koerd te zijn, geboren in Sulaymania (Koerdisch Autonome Regio – KAR) op 7 oktober 1959. U ging tot het vijfde leerjaar naar school en ging daarna aan het werk als kleermaker en chauffeur. U beoefende uw job als chauffeur tot uw vertrek uit Irak. U trouwde in 1985 met Koerdisch Iraakse [K.A.H.] (OV. xxx) in Sulaymania en jullie kregen drie dochters: [K.A.] en de minderjarige tweeling [C.N.R.] (OV. xxx) en [L.N.R.] (OV. xxx). Uw oudste dochter [K.] is getrouwd en woont nog steeds in Irak (Kirkuk – Centraal-Irak). U besloot samen met uw vrouw en de tweeling Irak te verlaten in september 2015 nadat u tegengehouden werd door Islamitische Staat op een van uw routes als goederenchauffeur tussen Sulaymania en Bagdad. Zij vroegen u met hen samen te werken. U beloofde uw medewerking te verlenen waarna u kon beschikken. U keerde terug naar Sulaymania en besloot Irak te verlaten. Daarnaast vreest u ook uithuwelijking en besnijdenis van uw dochters door uw broer [A.]. Hij is een machtig persoon, gelinkt aan een islamitische partij, en wilt uw twee minderjarige dochters uithuwelijken aan zijn twee oudere zonen. [A.] zou ook willen dat ze worden besneden.

Jullie vluchtten in september 2015 met een bus naar Turkije. Vervolgens zetten jullie per boot de tocht verder naar Griekenland. Op zee verloren jullie de gezinstelefoon en alle paspoorten. In Griekenland geraakte u uw dochters en uw vrouw kwijt tijdens een chaotisch moment wanneer bussen vluchtelingen kwamen ophalen. U werd vervolgens opgepakt en uitgezet naar Turkije. Hier leefde u nog vier jaar lang zonder enig contact met uw familie. Uw echtgenote en dochters wisten niet waar u zich bevond en ook u had geen idee over hun verblijfplaats. U hield zich vast aan een oude belofte dat, wanneer alles mis zou lopen, jullie elkaar zouden zoeken in België. Eens u genoeg geld verzameld had in Turkije besloot u verder te reizen naar België. U verzocht hier om internationale bescherming op 27 juni 2019. In België werd u herenigd met uw dochters en vrouw.

Uw echtgenote en minderjarige dochters kwamen reeds in 2015 naar België. Uw echtgenote verzocht hier op 25 november 2015 om internationale bescherming.

Op 13 september 2016 besloot het CGVS tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van uw echtgenote en twee minderjarige dochters. U echtgenote

tekende beroep aan tegen deze beslissing, waarop de Raad van Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 4 mei 2017 de beslissing van het CGVS bevestigde.

Uw minderjarige dochters dienden op 10 juli 2017 een eigen verzoek om internationale bescherming in omwille van hun vrees voor uithuwelijking en besnijdenis door hun oom [A.]. Uw dochters werden op 8 oktober 2018 de vluchtelingenstatus toegekend.

Uw echtgenote diende vervolgens op 10 december 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw Iraakse identiteitskaart (origineel) en uw Iraaks nationaliteitsbewijs (origineel).

Op 1 februari 2021 kreeg u een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de ongeloofwaardigheid van uw aangehaald asielrelaas. In hoofde van uw vrouw haar tweede verzoek werd op diezelfde dag ook beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 1 februari 2021 werden ook de vluchtelingenstatussen van uw dochters opgeheven daar uw komst naar België hun gezinssituatie en het daaraan verbonden asielrelaas duurzaam veranderde. De genomen weigeringsbeslissingen van het CGVS ten aanzien van u en uw echtgenote werden op 25 februari 2022 vernietigd door de RvV. De Raad stelde vast dat de inhoud van de bestreden beslissingen genomen ten aanzien van u en uw echtgenote klemde met de inhoud van de opheffingsbeslissingen die werden genomen ten aanzien van uw dochters. De Raad oordeelde dat het onmogelijk was een zicht te krijgen op de redenen waarom ten aanzien van uw dochters de vrees voor besnijdenis en gedwongen uithuwelijking in opdracht van [A.] wel geloofwaardig werd geacht, daar waar deze vrees in de weigeringsbeslissingen ten aanzien van u en uw echtgenote niet geloofwaardig werden geacht. De Raad oordeelde vervolgens dat het ene niet los van het andere kan worden gezien en dat er samenhang is tussen de beschermingsverzoeken van uw dochters en deze van u en uw echtgenote. De dossiers van uw dochters werden opnieuw overgemaakt naar het CGVS en er werd een nieuwe beoordeling gemaakt ten aanzien van hun dossiers. Ook de dossiers van u en uw echtgenote werden naar terug overgemaakt naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet na uw gehoor bij het CGVS worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat, dit om onderstaande redenen.

U verklaarde Irak verlaten te hebben omwille van een tweevoudige vrees. Enerzijds vreest u uw broer [A.]. Hij zou uw minderjarige dochters willen uithuwelijken aan zijn twee zonen en uw dochters bovendien willen laten besnijden. Daarnaast verliet u ook Irak uit vrees voor Daesh. Zij hebben u tijdens uw werk als chauffeur tussen Sulaymania en Bagdad tegengehouden en gevraagd tot samenwerking. U beloofde terug te komen met een lege vrachtwagen om hun te helpen, maar verliet Irak in de plaats (CGVS, p. 15 & 25-26).

Wat betreft uw problemen met Daesh dient vooreerst worden opgemerkt dat u en uw vrouw hieromtrent tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd. Zo verklaarde u dat u aangesproken bent door Daesh-leden. Dit wist u omwille van de vlag en het feit dat het Arabieren van verschillende nationaliteiten betrof (CGVS, p. 16). Uw vrouw verklaarde nochtans dat u noch zij op de hoogte waren wie deze mannen waren of van welke organisatie ze deel uitmaakten (CGVS1 vrouw, p. 8). Voorts spreken u en uw echtgenote elkaar ook tegen aangaande het aantal keer dat u zou zijn aangesproken. Uw echtgenote stelde dat u twee keer werd aangesproken en om uw medewerking werd gevraagd, dit met twee weken tussen (zie CGVS1 echtgenote, p. 7). Uzelf stelde dan weer dat u maar één keer werd aangesproken en vervolgens uw werk stopte. U keerde niet meer terug naar de regio waar u voorheen werd aangesproken en vertrok direct de dag nadien (zie CGVS p. 15 en p. 21). Dat u geen enkele melding maakte van een tweede 'ontmoeting' met uw belagers is eens zo merkwaardig, gelet op het feit dat deze er, volgens de verklaringen van uw echtgenote, toen

uitdrukkelijk mee dreigden uw dochters te ontvoeren (zie CGVS1, vrouw p. 7). Het is volstrekt onaannemelijk dat u dit niet meer zou weten en niet zou vermelden indien deze feiten zich daadwerkelijk zouden hebben voorgedaan.

Dit terzijde, het is voorts ook zeer opmerkelijk dat deze vermeende Daesh-leden u zomaar zouden hebben aangesproken om met hen samen te werken, dit zonder zich te vergewissen van uw eventuele loyaliteit en bereidwilligheid tot samenwerking. U bent bovendien een soennitische Koerd uit Suleimaniya, u had enkel omwille van uw werk een connectie met Centraal-Irak en had aldus geen profiel waaruit bij voorbaat kon worden verwacht dat u zich loyaal zou opstellen ten opzichte van hun groepering. Dat zij u, nadat ze hun eis bekend hadden gemaakt, vervolgens zomaar lieten vertrekken omdat u beloofde terug te keren met een lege vrachtwagen en omdat u een zieke man bent met drie kinderen (CGVS, p. 15), is hoogst onwaarschijnlijk. Er was immers geen enkele garantie dat u daadwerkelijk uw medewerking zou verlenen. Meer nog, er was geen enkele garantie dat u ooit naar de regio zou terugkeren. Bovendien zou uw vertrek u in staat kunnen stellen om de autoriteiten te waarschuwen zodat zij de nodige stappen zouden kunnen ondernemen hebben om uw belagers te traceren. Wat er ook van zij, de door u geschetste werkwijze van Daesh waarbij ze u zonder meer lieten gaan en u op uw woord geloofden, en dit tijdens hun 'hoogdagen', roept eveneens de nodige vragen op (CGVS, p. 16). Er kan immers worden vanuit gegaan dat, indien deze Daesh-leden daadwerkelijk of uw hulp of de vrachtwagen nodig hadden, zij deze meteen zouden hebben ingeschakeld en u niet op uw woord zouden hebben geloofd.

Ten slotte blijkt dat u op geen enkel ogenblik moment nog maar een poging hebt ondernomen om de politie in te schakelen of hulp in te roepen. U vertrok direct de dag na uw (beweerde) 'ontmoeting' (zie CGVS p. 21). Er kan nochtans van u worden verwacht dat u zich eerst beroept op uw eigen autoriteiten alvorens de bescherming van een ander land in te roepen. Dat u nagelaten heeft dit te doen, valt niet te verklaren daar Koerdistan beschikt over een functionerend rechtssysteem.

Dat u er daarnaast vrijwillig voor koos om uw adres mee te delen aan Daesh-leden kan minstens bevreemdend genoemd worden (CGVS, p. 16). U had immers een vals adres kunnen opgeven aangezien u toch van plan was het land na deze aanvaring te verlaten. U hiermee geconfronteerd verklaarde u dit uit angst gedaan te hebben om vervolgens te verklaren dat u het eigenlijk niet weet waarom u dit adres aan hun gegeven hebt (CGVS, p. 16). Opnieuw kan deze gang van zaken niet overtuigen.

Wat betreft uw problemen met uw broer [A.] bent u er ook niet in geslaagd overtuigende verklaringen af te leggen.

Vooreerst dient te worden bemerkt dat cruciale elementen in uw verklaringen sterk afwijken van de verklaringen die uw echtgenote aflegde in juni 2019. Zo meende uw echtgenote dat uw broer [A.] zich na uw verdwijning verantwoordelijk voelde voor de opvoeding van uw dochters en dat hij hen sindsdien wil laten besnijden en uithuwelijken aan zijn eigen, 10 jaar oudere, zonen. Deze bedreigingen zouden pas begonnen zijn twee jaar na haar aankomst in België, op een moment dat uw dochters de 'geschikte leeftijd' hadden verkregen (CGVS2 vrouw, p. 14). Toen uw vrouw nog in Irak woonde, waren uw dochters nog heel jong en werd er nog niet gesproken over huwelijksarrangementen, stelde zij duidelijk (CGVS2 vrouw, p. 12). U, daarentegen, meende dat [A.] u reeds twee jaar vóór jullie vertrek uit Irak een 25 à 30-tal keren aansprak over een mogelijke besnijdenis en uithuwelijking van uw dochters. Dit zou zelfs één van de hoofdredenen geweest zijn waarom u Irak besloot te verlaten (CGVS p. 15-16). Hoewel u dit niet verteld heeft in Irak aan uw vrouw zou u dit wél hebben verteld tijdens jullie reis naar Turkije (CGVS p. 18, 22). Hoewel uw echtgenote aldus op de hoogte zou moeten geweest zijn van het risico op besnijdenis en uithuwelijking van uw dochters, heeft zij hier tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming, noch tijdens haar beroepsprocedure voor de RvV, over gesproken. Ze besloot daarentegen pas twee jaar ná de eerste beweerde bedreiging door [A.] aan uw adres om een verzoek in te dienen omwille van haar vrees voor hem. Dat zij hierover nooit eerder heeft gesproken terwijl [A.] uw dochters reeds twee jaar vóór jullie vertrek uit Irak begon op te eisen en zij hier blijkbaar reeds vóór haar aankomst in België van op de hoogte zou zijn geweest, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder konden ook menig vraagtekens gezet worden bij uw vrees voor de uithuwelijking en besnijdenis van uw dochters door uw broer [A.]. De druk die [A.] de voorbije jaren op u zou hebben uitgeoefend kan immers weinig ernstig genoemd worden. U verklaarde vanaf het begin van zijn bedreigingen in 2013 een 25-tal keer aangesproken geweest te zijn door hem op de markt of in de stad (CGVS, p. 17). Verder dan deze verbale "bedreigingen" ging het niet (CGVS, p. 22). Blijkt dat er ook nooit officiële stappen ondernomen zijn inzake de uithuwelijking noch de besnijdenis (CGVS, p. 20 & p. 22). U komt hier dan ook niet verder dan het uiten van een loutere bewering die u geenszins weet te staven. Dat [A.] zelf een conservatief man is en dat zijn dochters gesluierd door het leven moeten gaan, volstaat niet als argumentatie (CGVS, p. 18). Dat u bovendien, ondanks de vaststelling dat [A.] u bedreigde, nog gedurende twee jaar in Irak verbleef – en op vijftien minuten rijden woonachtig bleef van hem (CGVS, p. 21) – en bijgevolg pas in 2015 vertrok, doet eens

te meer ernstig afbreuk aan de problemen die u met hem zou hebben gekend in Irak (CGVS, p. 21). Verder verklaarde u dat [A.] een machtig persoon is, behorende tot een machtige partij (CGVS, p. 17 & p. 21). Echter, wanneer u hier verder over wordt bevraagd, blijft u opmerkelijk vaag. Zo verklaarde u dat [A.] "een soort band" heeft met "een" islamitische partij. U verklaarde ook niet te weten welke partij (CGVS, p. 12). U verder gevraagd wat de band dat is met deze partij verklaarde u dat hij "een lid" is met "een functie". Maar wat hij daar dan precies deed of wat zijn functie inhield kon u ook niet vertellen (CGVS, p. 12). Gezien uw angst voor deze persoon mee aan de basis lag van uw beslissing uw land van herkomst te verlaten, is het geenszins onredelijk van u te verwachten dat u hieromtrent duidelijke en concrete verklaringen zou kunnen afleggen. Het mag niet verbazen dat bovenstaande vaststellingen de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw vrees in vraag stelt. Ook uit het verleden blijkt niet dat [A.] enige macht over jullie had of over de manier waarop jullie jullie leven wouden leiden. Zo draagt uw vrouw zelf pas sinds 11 jaar een hoofddoek, dit omdat zij ouder werd en zelf meer respect wilde tonen ten aanzien van de Islamitische normen en waarden. Uw vrouw verklaarde dat enkel [A.] hier niet mee akkoord ging. Desondanks bleven ernstige problemen uit en kleepte zij zich zoals zij wilde (CGVS2 vrouw, p. 9-10). Ook uw oudste, getrouwde dochter gaat zonder hoofddoek door het leven. Zij kon bovendien trouwen met wie en wanneer zij wilde. Hoewel [A.] niet akkoord was met het huwelijk en niet aanwezig was op het huwelijksfeest, kon uw dochter wel degelijk in het huwelijk treden. U zou toentertijd duidelijk gemaakt hebben dat dit uw beslissing was en dat u het huwelijk normaal vond (CGVS vrouw, p. 12). Uit niets blijkt voorts dat [A.] enige stappen heeft gezet om het huwelijk te voorkomen (CGVS2 vrouw, p. 12 en 18). Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat [A.] uw oudste dochter ooit onder druk heeft gezet (CGVS, p. 23). Uw oudste dochter is bovendien ook niet besneden (CGVS2 vrouw, p. 17). Dat u en uw echtgenote deze beslissingen konden nemen, toont duidelijk aan dat jullie wel degelijk zeggenschap hebben over jullie eigen gezin. De combinatie van voorgaande en het feit dat u zelf verklaarde dat uw stam amper uithuwelijking doorvoert (CGVS, p. 19) en dat besnijdenissen in jullie maatschappij niet aanvaard worden en dat iedereen momenteel mag doen wat hij wilt (CGVS, p. 24) halen uw beweerde vrees verder onderuit. Indien uw broer daadwerkelijk zoveel macht had en zo'n stevige claim legde op uw dochters, mag het wel verbazen dat u zijn eis zomaar naast zich heeft kunnen leggen en nog een tweetal jaar ongemoeid in Irak bent kunnen blijven wonen.

Volledigheidshalve dient hieraan nog te worden toegevoegd dat ook ernstige vraagtekens geplaatst kunnen worden bij uw vermeende "verdwijning" waardoor uw echtgenote en dochters onder gezag van uw broer zouden komen te vallen. Zo speelde u uw kinderen en vrouw kwijt tijdens een chaotisch moment in Griekenland (CGVS, p. 6). U werd vervolgens gedeporteerd naar Turkije en verbleef hier nog vier jaar lang, zonder enige kennis over waar uw familie zich al dan niet bevond. Het is echter uiterst merkwaardig te moeten vaststellen hoe weinig moeite u gedaan heeft gedurende deze vier jaar uw echtgenote en dochters op te sporen. U verklaarde geen telefoonnummers te kennen omdat uw geheugen beschadigd is en uw telefoon speelde u kwijt onderweg (CGVS, p. 7). U komt hier echter niet verder dan het uiten van een loutere bewering die u geenszins weet te staven. U verklaarde ook niet via sociale media gezocht te hebben naar uw familie omdat u niet bekend bent met zulke zaken (CGVS, p. 7). U herhaalde meermaals geld nodig te hebben om een zoektocht naar uw familie te kunnen opstarten, nochtans was u vier jaar lang werkzaam in Turkije (CGVS, p. 8). Dat u aldus vier jaar lang geen enkele mogelijkheid of middelen zou gehad hebben ook maar te proberen hen op te sporen, houdt geen steek. Ook uw argument dat u al het geld spaarde om uzelf te kunnen herenigen met uw familie houdt geen steek (CGVS, p. 8). Immers, dat u eerst zou proberen te weten te komen waar uw familie zich bevindt en u ervan zou proberen vergewissen dat alles in orde is, zou een logische prioriteit zijn bij een eventuele hereniging met hen. U deed geen aangifte bij het Rode Kruis of enige andere instantie in een poging enig nieuws te verkrijgen. Dit omdat u onbekend in Turkije was, zo verklaarde u (CGVS, p. 7). Ook al zouden jullie afgesproken hebben om naar België te komen ingeval jullie elkaar zouden kwijtraken onderweg (zie CGVS p. 6), u had geen enkele garantie dat uw echtgenote en dochtertjes daadwerkelijk in België waren aangekomen en hier verbleven. Dat u aldus vier jaar lang geen enkele poging zou doen meer duidelijkheid over hun verblijfplaats te verkrijgen en uiteindelijk zonder enige zekerheid uw zuurverdiende geld zou gebruiken om naar België te reizen, is niet aannemelijk. Dat jullie elkaar onderweg kwijtraakten en vervolgens vier jaar lang zonder enige kennis over elkaars verblijfplaats gescheiden leefden van elkaar, kan ten zeerste worden betwijfeld.

Wat er ook van zij, u bent ondertussen herenigd met uw echtgenote en dochters. Uw vrees dat [A.] uw dochtertjes zou uithuwelijken aan zijn 10 jaar oudere zonen en hen tevens wil laten besnijden, indien dit al geloofwaardig zou zijn – quod non (zie supra) – is bijgevolg hoe dan ook niet langer actueel. Ook al zou uw broer zijn macht over uw echtgenote en uw dochters hebben willen laten gelden in de periode van uw (vermeende) afwezigheid, u heeft ondertussen uw plaats als gezinshoofd terug opgenomen. Uit wat hierboven werd aangehaald, blijkt dat u als gezinshoofd in Irak altijd zelf heeft kunnen beslissen over de opvoeding en manier waarop u en uw gezin leefden alsook dat uw echtgenote en dochters konden beslissen hoe zij zich kleepten. Uw broer gaf dan misschien wel te kennen niet (altijd) akkoord te zijn met uw / jullie keuzes, verder dan verbale opmerkingen ging het niet. Dat u ingeval van een terugkeer aldus nu niet meer de mogelijkheid zou hebben om uw leven te leiden zoals u wil, u door uw broer zou gedwongen worden u conform zijn wensen en regels te gedragen en bijgevolg uw dochtertjes te laten besnijden en aan zijn zonen

uit te huwelijken, kan dan ook niet worden aangenomen. Er kan dan ook worden besloten dat de vrees die u ten aanzien van uw broer zou gekoesterd hebben, niet meer actueel is.

Uit het geheel van voorgaande dient dan ook te worden besloten dat u de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) niet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen. Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. In voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de 2 veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EUAA Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de [provincie X] te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de COI Focus Irak - Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_2022_0223.pdf, beschikbaar op of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. Op 10 oktober 2021 werden er verkiezingen voor het Iraakse parlement georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De KDP kwam als grote winnaar uit de bus en Gorran werd de grootste verliezer. In maart 2021 slaagden de Iraakse en Koerdische regering er na lange onderhandelingen in tot een begrotingsakkoord te komen dat onder meer de verdeling van de olie-inkomsten in 2021 bepaalt. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Terreurdaden die kunnen worden toegeschreven aan ISIS vinden nagenoeg niet plaats in de KAR. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. ISIS is wel aanwezig in het veeleer onherbergzame district Makhmour. De organisatie verricht er ontvoeringen, zet de plattelandsbevolking onder druk, vernielt essentiële infrastructuur en

landbouwgebied, en voert gerichte aanslagen uit op plaatselijke notabelen. Dit leidde tot een ontruiming van verschillende dorpen in de regio. De Iraqi Security Forces (ISF) voerden in maart 2021 een grondoffensief uit in de regio waarbij zij werden gesteund door de internationale coalitie middels luchtbombardementen. De ISF en de peshmerga hebben hun krachten gebundeld in hun strijd tegen ISIS en opereren sinds mei 2021 vanuit een gemeenschappelijk coördinatiecentrum. Bases van de Amerikaanse strijdkrachten in de KAR werden in 2020 en 2021 verschillende keren het doelwit van raket- en droneaanvallen die worden toegeschreven aan sjiitische militieën omwille van de oplopende spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran. Hierbij vallen doorgaans geen slachtoffers. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies. Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in de noordelijke grensregio, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse 3 leger. In juli 2015 begon Turkije luchtaanvallen op PKK-doelwitten in Noord-Irak uit te voeren. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-doelwitten in het bergachtig en dunbevolkt noordelijk grensgebied met Turkije. Het gebeurt echter dat hierbij ook naburige Koerdische dorpen getroffen worden. Naast luchtaanvallen vinden er ook Turkse grondoperaties plaats. Het Turkse leger zette eveneens verschillende militaire bases op in Dohuk en Erbil. Omwille van de militaire operaties van het Turkse leger zoeken PKK-militanten hun toevlucht verder zuidwaarts in de KAR. De KRG stelde toegangsbeperkingen in naar, en richtte bijkomende controleposten op in bepaalde regio's om de bewegingsvrijheid van de PKK te beknotten. Hier kan de lokale bevolking eveneens hinder van ondervinden. Veruit de meerderheid van de slachtoffers die vallen bij het conflict tussen het Turkse leger en de PKK zijn PKK-strijders maar er werd ook een beperkt aantal burgerslachtoffers en infrastructurele schade opgetekend. De Turkse grondoffensieven en luchtaanvallen hebben daarnaast geleid tot de ontheemding van een deel van de lokale bevolking. Sinds een aantal jaar voert Iran, in zijn strijd tegen Iraans-Koerdische rebellen - waaronder de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PJAK (Kurdistan Free Life Party) -, opnieuw sporadisch aanvallen uit op doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Deze aanvallen leiden tot ontheemding in de getroffen regio's maar uit de beschikbare informatie blijkt dat er zelden burgerslachtoffers bij vallen. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. In september 2021 kondigt de stafchef van het Iraanse leger aan harder te zullen optreden tegen de Iraans-Koerdische oppositiebewegingen die zich in Irak ophouden. Ook in de KAR flakkerden er, ten slotte, de voorbije jaren herhaaldelijk protesten op over de tekortschietende basisvoorzieningen, de laattijdige uitbetalingen van de lonen van het overheidspersoneel en de corruptie. Hoewel de protesten doorgaans vreedzaam verlopen, ontstonden er soms rellen en traden de veiligheidsdiensten hardhandig op tegen de betogers. Het aantal burgerslachtoffers was evenwel zeer beperkt. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat meer dan 4.9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. De KAR herbergt nog steeds het grootste aantal IDP's, meer dan 620 000 personen, waarvan de meerderheid afkomstig is uit de Centraallraakse provincies. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de KAR niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers ook over luchthavens beschikt in Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Naast binnenlandse vluchten vanuit Bagdad zijn er ook commerciële, internationale lijnverbindingen naar deze twee luchthavens in de KAR. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Sulaymaniah in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Sulaymaniah een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Sulaymaniah actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te

Sulaymania. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Ook uw voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Uw Iraakse identiteitskaart en uw Iraaks nationaliteitsbewijs staven louter uw persoonsgegevens. Deze stukken spreken zich echter niet uit over de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u het land beweerde te hebben verlaten.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw echtgenote haar tweede verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In hoofde van uw dochters [C.] (CGVS xxx - O.V. xxx) en [L.] (CGVS xxx - O.V. xxx) werd, gezien uw terugkeer naar uw gezin waardoor hun situatie op duurzame wijze is gewijzigd en gezien het feit er geen geloof kan worden gehecht aan de beweringen dat [A.] een invloed heeft op hun levenskeuzes aangaande (uit)huwelij(ing) en besnijdenis, besloten tot een intrekking van de vluchtelingenstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verwijzend naar het arrest nr. 269 056 van de Raad van 25 februari 2022 waarbij de eerdere weigeringsbeslissing in zijn hoofde werd vernietigd, stelt verzoeker dat in hoofde van zijn dochters weliswaar heden een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus is genomen maar dat zolang het beroep dat werd ingesteld tegen deze beslissingen zij erkend vluchtelingen blijven, de feiten die aanleiding gaven tot de initiële erkenning als vluchteling als geloofwaardig dienen te worden beschouwd, en de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker bijgevolg dient te worden vernietigd.

Inzake de ingeroepen vrees voor zijn broer, argumenteert verzoeker voorts dat zijn echtgenote “*niet of nauwelijks*” op de hoogte was van de problemen, reden waarom zij dit niet heeft aangehaald in het kader van haar initiële verzoek om internationale bescherming, dat de commissaris-generaal heden niet kan oordelen dat de geuite bedreigingen onvoldoende zouden zijn terwijl zijn dochters initieel werden erkend als vluchteling omwille van dezelfde problemen, dat de aangehaalde problemen kaderen binnen een sterke culturele en familiale context, die wordt bevestigd door objectieve landeninformatie en dat de commissaris-generaal een verkeerde beoordeling heeft gemaakt van het profiel van zijn broer die naar eigen zeggen wel degelijk een streng islamitisch gedachtengoed heeft.

Verzoeker stelt nog dat zijn dochters een bijkomend risico op vervolging kennen omwille van hun westers gedrag in het algemeen.

Hij gaat tevens in op de vraagtekens die in de bestreden beslissing worden geplaatst bij zijn vermeende verdwijning.

Tot slot haalt verzoeker het principe van gezinseenheid aan en betoogt hij dat hij en zijn echtgenote eveneens als vluchteling moeten worden erkend.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Nota met opmerkingen

Op 20 juni 2023 maakt de verwerende partij een nota over in antwoord op het verzoekschrift. Hierin biedt zij een repliek op de kritiek van verzoeker en bevestigt zij de motieven van haar beslissing.

4. Aanvullende nota's

4.1. De verwerende partij maakt op 1 oktober 2024 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een eerste aanvullende nota over waarin zij meedeelt dat de dochters van verzoeker worden opgeroepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud op 10 oktober 2024. Zij verwijst hierbij naar arrest nr. 306 937 van 21 mei 2024 waarin de Raad oordeelde dat *“indien verweerder de verklaringen van de ouders als nieuwe en beslissende elementen wilde beschouwen, voor zover deze het mogelijk maakten om elke geloofwaardigheid weg te nemen uit de verklaringen die verzoekers (de dochters) in hun verzoeken om internationale bescherming hadden afgelegd, verzoekers de mogelijkheid moeten bieden om zich tijdens een nieuw onderhoud over deze nieuwe elementen uit te spreken, quod non.” [...] “en dat verweerder in casu elk van de twee verzoekers (de dochters) diende te confronteren met de vastgestelde discrepanties tussen hun spontane verklaringen en die van hun ouders, die volgens hem twijfels doen rijzen over de algemene geloofwaardigheid van hun gezamenlijk asielverhaal.”* (vrije vertaling).

De verwerende partij voegt hierbij de oproepingsbrieven voor de dochters alsook het arrest nr. 306 937.

In het proces-verbaal van de terechtzitting van 4 oktober 2024 kan worden gelezen:

“De voorzitter zal beide zaken sine die uitstellen bij tussenarrest, dit om verweerder en de Raad toe te laten de behandeling van verzoekers’ dossiers en deze van hun dochters op elkaar af te stemmen. Partijen hebben hiertegen geen bezwaar.”

Bij tussenarrest nr. 314 535 van 10 oktober 2024, oordeelt de Raad:

“De verwerende partij maakt op 1 oktober 2024 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvullende nota over waarin zij meedeelt dat de minderjarige kinderen van verzoeker op 10 oktober 2024 opnieuw zullen worden gehoord op een persoonlijk onderhoud bij de diensten van de commissaris-generaal.

Dat er een samenhang is tussen de beschermingsverzoeken van de minderjarige dochters en deze van hun ouders, onder wie verzoeker, wordt niet betwist. Dezelfde vrees wordt aangehaald, met name een vrees voor uithuwelijking en besnijdenis door de broer van verzoeker, de oom van zijn dochters.

In het belang van een goede rechtsbedeling acht de Raad het aangewezen om de behandeling van het thans voorliggende beroep uit te stellen totdat de commissaris-generaal een nieuwe beslissing heeft genomen ten aanzien de minderjarige dochters, vermits deze nieuwe beslissing mogelijkerwijze een weerslag kan hebben op de beoordeling van het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming. Met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, worden beide partijen dan ook gevraagd de Raad hieromtrent op de hoogte te houden. De zaak wordt bijgevolg sine die uitgesteld. Verzoeker zal opnieuw worden opgeroepen om te verschijnen op een nog nader te bepalen datum.”

4.2. De verwerende partij maakt op 12 maart 2026 een tweede aanvullende nota over, waarin een evaluatie wordt gemaakt van de actuele situatie in de provincie Suleymaniah, gelegen in de Koerdisch Autonome Regio (KAR). Zij verwijst via consulteerbare weblinks naar de volgende geactualiseerde landeninformatie:

- UNHCR *International protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq*, januari 2024;

- EUAA, *Country Guidance Note: Iraq*, november 2024 ;

- COI Focus, *Irak: veiligheidssituatie*, 29 augustus 2025 (update);

- EUAA, *Country of Origin Report Iraq: security situation*, mei 2024;

- EUAA, *COI Country Focus: Iraq*, oktober 2025;

- COI Focus, *Corruptie en documentenfraude*, september 2025.

Daarnaast voegt zij het arrest van de Raad nr. 336 938 van 28 november 2025 in hoofde van verzoekers dochters toe.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die

conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

5.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker verklaart Irak te hebben verlaten omwille van een tweevoudige vrees. Enerzijds vreest hij zijn broer A. Hij zou verzoekers dochters, die op het moment van zijn persoonlijk onderhoud nog minderjarig waren, willen uithuwelijken aan zijn twee zonen en zijn dochters bovendien willen laten besnijden. Daarnaast stelt hij ook uit vrees voor Daesh Irak te hebben verlaten. Zij zouden verzoeker tijdens zijn werk als chauffeur tussen Sulaymania en Bagdad hebben tegengehouden en gevraagd tot samenwerking. Verzoeker beloofde terug te komen met een lege vrachtwagen om hen te helpen, maar verliet Irak in de plaats.

6.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan zowel (i) verzoekers vrees voor Daesh nadat leden ervan in 2015 medewerking van hem zouden hebben geëist, als (ii) verzoekers vrees voor zijn broer A. omwille van zijn verzet tegen het uithuwelijken en besnijden van zijn dochters L. en C.

6.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven in de bestreden beslissing aangaande de door hem ingeroepen vrees voor Daesh te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de aangaande motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonde dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin zijn verklaringen over zijn vrees voor Daesh ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker slaagt er aldus niet in om deze motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch om een gegronde vrees voor vervolging door Daesh aannemelijk te maken. Deze motieven blijven bijgevolg gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

6.4. Wat betreft de problemen met zijn broer A. stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker hierover geen overtuigende verklaringen aflegt.

6.4.1. Zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gemotiveerd, leggen verzoeker en zijn echtgenote hierover geen eensluidende verklaringen af: *“Zo meende uw echtgenote dat uw broer [A.] zich na uw verdwijning verantwoordelijk voelde voor de opvoeding van uw dochters en dat hij hen sindsdien wil laten besnijden en uithuwelijken aan zijn eigen, 10 jaar oudere, zonen. Deze bedreigingen zouden pas begonnen zijn twee jaar na haar aankomst in België, op een moment dat uw dochters de ‘geschikte leeftijd’ hadden*

verkregen (CGVS2 vrouw, p. 14). Toen uw vrouw nog in Irak woonde, waren uw dochters nog heel jong en werd er nog niet gesproken over huwelijksarrangementen, stelde zij duidelijk (CGVS2 vrouw, p. 12). U, daarentegen, meende dat [A.] u reeds twee jaar vóór jullie vertrek uit Irak een 25 à 30-tal keren aansprak over een mogelijke besnijdenis en uithuwelijking van uw dochters. Dit zou zelfs één van de hoofdredenen geweest zijn waarom u Irak besloot te verlaten (CGVS p. 15-16). Hoewel u dit niet verteld heeft in Irak aan uw vrouw zou u dit wél hebben verteld tijdens jullie reis naar Turkije (CGVS p. 18, 22). Hoewel uw echtgenote aldus op de hoogte zou moeten geweest zijn van het risico op besnijdenis en uithuwelijking van uw dochters, heeft zij hier tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming, noch tijdens haar beroepsprocedure voor de RvV, over gesproken. Ze besloot daarentegen pas twee jaar ná de eerste beweerde bedreiging door [A.] aan uw adres om een verzoek in te dienen omwille van haar vrees voor hem. Dat zij hierover nooit eerder heeft gesproken terwijl [A.] uw dochters reeds twee jaar vóór jullie vertrek uit Irak begon op te eisen en zij hier blijkbaar reeds vóór haar aankomst in België van op de hoogte zou zijn geweest, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift doet hier niet anders over denken. Hij wijt het niet vermelden van de problemen met zijn broer door zijn echtgenote in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming aan het feit dat zij “niet of nauwelijks” op de hoogte was van deze problemen “in het vaderland”, maar overtuigt allerminst.

Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht bemerkt, blijkt uit verzoekers verklaringen vooreerst dat de vrees voor zijn broer A. minstens een belangrijke factor zou hebben gevormd in de beslissing om Irak te verlaten in 2015, en dat de problemen met de broer ongeveer twee jaar voor het vertrek zouden zijn begonnen (NPO 10 augustus 2020 (hierna: NPO), p.15, 17, 18). In het licht van deze verklaringen is het niet aannemelijk dat verzoeker zijn echtgenote niet zou hebben ingelicht over deze problemen voor hun vertrek uit Irak. Los daarvan herinnert de Raad eraan dat verzoeker verklaart dit wel te hebben verteld tijdens hun reis naar Turkije: “Het is na ons besluit om te vertrekken, onderweg hier naar toe, heb ik iets kleins over [A.] verteld, over zijn eis om de dochters te laten besnijden en over de uithuwelijking” (NPO, p. 18, 22). Aangezien hun beide dochters het slachtoffer zouden kunnen worden en de situatie al geruime tijd zou hebben aangesleept, is het geenszins aannemelijk te noemen dat hij zijn echtgenote op dat moment niet voldoende zou hebben ingelicht over de risico's die hun dochters liepen in Irak.

Er dient te worden benadrukt dat verzoekers echtgenote in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming geen enkele melding maakte van risico's die haar dochters zouden lopen bij een eventuele terugkeer naar Irak omwille van een gedwongen huwelijk en/of besnijdenis. Indien het werkelijk zo zou zijn dat verzoeker zijn echtgenote na hun vlucht “iets klein” hierover zou hebben verteld, is het niet geloofwaardig dat verzoeker hierbij dermate weinig zou hebben verteld dat zijn echtgenote er verkeerdelijk van overtuigd zou zijn geweest dat het probleem met Daesh de enige reden was om internationale bescherming aan te vragen. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zijn echtgenote spontaan voldoende details zou geven om haar de ernst van de situatie te laten inzien, dan wel dat verzoekers echtgenote verduidelijking zou vragen indien nodig en dat verzoeker die dan ook zou verschaffen. De potentiële risico's voor hun dochters zouden immers aanzienlijk zijn. Dit alles klemmt des te meer nu verzoeker klaarblijkelijk zijn echtgenote wel inlichtte over zijn vermeende problemen met leden van Daesh.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg op goede gronden geconcludeerd dat de afwijkende verklaringen hierover op ernstige wijze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees voor uithuwelijking en besnijdenis van verzoekers dochters.

6.4.2. Voorts bemerkt de commissaris-generaal terdege dat de druk die A. de voorbije jaren zou hebben uitgeoefend, weinig ernstig kan worden genoemd.

Verzoeker verklaarde vanaf het begin van zijn bedreigingen in 2013 een 25-tal keer door hem te zijn aangesproken op de markt of in de stad (NPO, p. 17). Het ging hierbij echter niet verder dan verbale bedreigingen en er werden ook nooit officiële stappen ondernomen. Verzoeker komt hier ook niet verder dan loutere beweringen die hij geenszins weet te staven. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat het gegeven dat A. zelf een conservatief man is en dat zijn dochters gesluierd door het leven moeten gaan (NPO, p. 18), niet volstaat als argumentatie.

Dat verzoeker, ondanks de vaststelling dat A. hem zou hebben bedreigd, nog gedurende twee jaar in Irak verbleef, en dit op vijftien minuten rijden van A., doet verder afbreuk aan de problemen die hij met A. zou hebben gekend (NPO, p. 21). In zijn verzoekschrift repliceert verzoeker dat zijn dochters op het moment dat hij in 2015 Irak verliet, ongeveer 10 jaar waren. Daar uit de door hem geciteerde informatie blijkt dat gedwongen huwelijk hoofdzakelijk plaats vinden tussen 11 en 15 jaar, meent verzoeker dat deze gang van zaken conform is aan de vrees voor gedwongen huwelijk/besnijdenis. Verzoeker weet in zijn argumentatie echter niet te overtuigen. Hij verklaart dat A. zijn dochters reeds twee jaar voor hun vertrek uit Irak begon op te eisen en hij in het licht hiervan bedreigd werd (NPO, p. 15-16). Indien de dreiging vanwege A. daadwerkelijk dermate ernstig en imminent was als voorgehouden, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker eerder concrete stappen zou hebben ondernomen om zichzelf en zijn dochters aan deze situatie te

onttrekken. Dat verzoeker nog gedurende ongeveer twee jaar op slechts vijftien minuten afstand van A. verbleef zonder melding te maken van concrete pogingen tot gedwongen huwelijk en besnijdenis of andere escalaties, relativeert zijn nood aan internationale bescherming.

Daarbij dient tevens te worden vastgesteld dat de in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie moeilijk verenigbaar is met verzoekers eerdere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker verklaarde immers dat A. zou hebben gevraagd om zijn dochters pas vanaf de leeftijd van 16 à 17 jaar met zijn zonen te laten huwen (NPO, p. 16). Indien dit daadwerkelijk het vooropgestelde tijds kader was, kan niet worden ingezien waarom verzoeker reeds in 2015 Irak verliet, op een moment dat zijn dochters slechts ongeveer 10 à 11 jaar oud waren en de vermeende dreiging zich volgens zijn eigen verklaringen nog niet concreet zou manifesteren. Deze vaststelling dat verzoeker in zijn verzoekschrift enerzijds stelt dat hij Irak verliet omdat zijn dochters stilaan de leeftijd naderden waarop gedwongen huwelijken frequent voorkomen, terwijl hij anderzijds zelf verklaarde dat A. pas een huwelijk op latere leeftijd beoogde, ondergraaft verder de coherentie van zijn relaas.

Verzoeker legt voorts geen geloofwaardige verklaringen af omtrent het voorgehouden profiel van A. De commissaris-generaal motiveert terdege: *“Verder verklaarde u dat [A.] een machtig persoon is, behorende tot een machtige partij (CGVS, p. 17 & p. 21). Echter, wanneer u hier verder over wordt bevraagd, blijft u opmerkelijk vaag. Zo verklaarde u dat [A.] “een soort band” heeft met “een” islamitische partij. U verklaarde ook niet te weten welke partij (CGVS, p. 12). U verder gevraagd wat de band dat is met deze partij verklaarde u dat hij “een lid” is met “een functie”. Maar wat hij daar dan precies deed of wat zijn functie inhield kon u ook niet vertellen (CGVS, p. 12). Gezien uw angst voor deze persoon mee aan de basis lag van uw beslissing uw land van herkomst te verlaten, is het geenszins onredelijk van u te verwachten dat u hieromtrent duidelijke en concrete verklaringen zou kunnen afleggen. Het mag niet verbazen dat bovenstaande vaststellingen de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw vrees in vraag stelt.”*

Verzoeker tracht de vaststellingen aangaande het beweerde lidmaatschap van zijn broer bij een islamitische groepering of partij te minimaliseren door te stellen dat het ongeacht zijn lidmaatschap vaststaat dat A. een strikt islamitisch gedachtengoed aanhangt. Door louter afstand te doen van bepaalde van zijn verklaringen, weerlegt noch ontkracht verzoeker echter de aangaande bevindingen en neemt hij niet weg dat zijn vage verklaringen in dit verband de geloofwaardigheid van zijn relaas verder ondermijnen. Niet enkel komt verzoeker aangaande het voorgehouden profiel van de broer niet verder dan niet-gestaafde beweringen, de verwerende partij benadrukt in haar verweernota terecht dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat het lidmaatschap van een dergelijke organisatie of partij nauw samenhangt met de persoonlijke opvattingen van de persoon in kwestie. De vaststelling dat verzoeker dienaangaande onwetend is, ondergraaft bijgevolg wel degelijk het geschetste profiel van verzoekers broer. De enkele bewering dat A. zelf een conservatief man is en een streng islamitisch gedachtengoed heeft, volstaat niet om aan te tonen dat A. aandringt op de uithuwelijk en besnijdenis van zijn dochters. De Raad merkt nog op dat verzoeker niet zo maar afstand kan doen van bepaalde van zijn verklaringen waar deze tegen hem spelen, zonder dat de geloofwaardigheid van zijn overige verklaringen ter zake in het gedrang komt.

Ook uit het verleden blijkt overigens niet dat A. enige macht over verzoeker en zijn gezin had of over de manier waarop zij hun leven wilden leiden. De commissaris-generaal duidt hierover nader: *“Zo draagt uw vrouw zelf pas sinds 11 jaar een hoofddoek, dit omdat zij ouder werd en zelf meer respect wilde tonen ten aanzien van de Islamitische normen en waarden. Uw vrouw verklaarde dat enkel [A.] hier niet mee akkoord ging. Desondanks bleven ernstige problemen uit en kleepte zij zich zoals zij wilde (CGVS2 vrouw, p. 9-10). Ook uw oudste, getrouwde dochter gaat zonder hoofddoek door het leven. Zij kon bovendien trouwen met wie en wanneer zij wilde. Hoewel [A.] niet akkoord was met het huwelijk en niet aanwezig was op het huwelijksfeest, kon uw dochter wel degelijk in het huwelijk treden. U zou toentertijd duidelijk gemaakt hebben dat dit uw beslissing was en dat u het huwelijk normaal vond (CGVS vrouw, p. 12). Uit niets blijkt voorts dat [A.] enige stappen heeft gezet om het huwelijk te voorkomen (CGVS2 vrouw, p. 12 en 18). Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat [A.] uw oudste dochter ooit onder druk heeft gezet (CGVS, p. 23). Uw oudste dochter is bovendien ook niet besneden (CGVS2 vrouw, p. 17). Dat u en uw echtgenote deze beslissingen konden nemen, toont duidelijk aan dat jullie wel degelijk zeggenschap hebben over jullie eigen gezin.”*

De repliek in het verzoekschrift dat zijn oudste dochter omwille van haar leeftijdsverschil met de jongste neef en de eerdere verlovings van de oudste neef niet in aanmerking zou zijn gekomen voor een huwelijk met één van de zonen van A., doet geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal. Dit betoog verklaart immers niet waarom A. – indien hij daadwerkelijk een dermate dominante positie innam binnen de familie en zijn wil aan verzoekers gezin kon opleggen – er evenmin in slaagde of zelfs maar concrete pogingen ondernam om andere aspecten van hun levenswijze te controleren of af te dwingen. Uit verzoekers verklaringen blijkt integendeel dat verzoeker en zijn gezinsleden gedurende jaren belangrijke persoonlijke keuzes konden maken in strijd met de wensen van A., zonder dat hieraan noemenswaardige gevolgen verbonden waren. Zo kleepte verzoekers echtgenote zich naar eigen inzicht, ondanks dat A. hiermee niet akkoord zou zijn gegaan, en kon de oudste dochter huwen met een partner van haar eigen keuze, hoewel A. zich tegen dit huwelijk zou hebben verzet. Verzoeker verklaarde bovendien zelf dat hij destijds duidelijk maakte dat deze beslissing aan hem toekwam en dat het huwelijk uiteindelijk gewoon heeft plaatsgevonden. Dat A. niet aanwezig zou zijn geweest op het huwelijksfeest, volstaat niet om aan te tonen

dat hij daadwerkelijke controle of dwang uitoefende. Integendeel, uit niets blijkt dat A. concrete stappen zette om het huwelijk te verhinderen of dat hij nadien represailles nam. Dat de feitelijke omstandigheden voor de oudste dochter niet volledig identiek waren aan die van de tweeling, neemt niet weg dat de concrete familiale context veeleer aantoonde dat verzoeker en zijn gezin in de praktijk een aanzienlijke mate van autonomie behielden ten aanzien van A.

De combinatie van het voorgaande en het feit dat verzoeker zelf verklaarde dat zijn stam amper uithuwelijking doorvoert (NPO, p. 19), dat besnijdenissen in hun maatschappij niet worden aanvaard en dat iedereen momenteel mag doen wat hij wil (NPO, p. 24), halen zijn beweerde vrees verder onderuit. Verzoeker kan niet volstaan met een verwijzing naar landeninformatie en de *“Koerdische cultuur”* in het algemeen waar de praktijken van besnijdenis en gedwongen huwelijk ingebed zitten, om te argumenteren dat de stellingen dat verzoeker alleen zou kunnen beslissen over het huwelijk van zijn dochters en/of dat hij weerwerk zou kunnen bieden aan de druk van zijn broer, incorrect zijn. Dit klemde des te meer nu verzoekers echtgenote aangaf dat verzoekers familie *“modern”* was, en er bijvoorbeeld geen probleem mee had dat zij lange tijd geen hoofddoek droeg (NPO 4 juni 2019 echtgenote, p. 9). De Raad herinnert er overigens aan dat verzoeker zelf verklaarde dat uithuwelijking in zijn stam zelden gebeurde en besnijdenis er geen belangrijk punt was.

6.4.3. Verder wijst de Raad erop dat verzoeker herenigd is met zijn echtgenote en dochters. Zijn vrees dat A. zijn dochters, die intussen meerderjarig zijn, zou uithuwelijken aan zijn zonen en hen tevens wil laten besnijden, wat hoger ongeloofwaardig is bevonden, is hoe dan ook niet langer actueel. De commissaris-generaal stelt hierbij terdege: *“Ook al zou uw broer zijn macht over uw echtgenote en uw dochters hebben willen laten gelden in de periode van uw (vermeende) afwezigheid, u heeft ondertussen uw plaats als gezinshoofd terug opgenomen. Uit wat hierboven werd aangehaald, blijkt dat u als gezinshoofd in Irak altijd zelf heeft kunnen beslissen over de opvoeding en manier waarop u en uw gezin leefden alsook dat uw echtgenote en dochters konden beslissen hoe zij zich kleedden. Uw broer gaf dan misschien wel te kennen niet (altijd) akkoord te zijn met uw / jullie keuzes, verder dan verbale opmerkingen ging het niet. Dat u in geval van een terugkeer aldus nu niet meer de mogelijkheid zou hebben om uw leven te leiden zoals u wil, u door uw broer zou gedwongen worden u conform zijn wensen en regels te gedragen en bijgevolg uw dochtertjes te laten besnijden en aan zijn zonen uit te huwelijken, kan dan ook niet worden aangenomen. Er kan dan ook worden besloten dat de vrees die u ten aanzien van uw broer zou gekoesterd hebben, niet meer actueel is.”*

Het loutere feit dat verzoeker en zijn echtgenote in het verleden zelf een gearrangeerd huwelijk kenden en dat zijn echtgenote werd besneden, volstaat niet om aan te tonen dat hun dochters heden een reëel risico lopen op gedwongen huwelijk of besnijdenis. Uit hun verklaringen blijkt duidelijk dat zij dergelijke praktijken voor hun eigen kinderen niet wensen voort te zetten; integendeel, zij verzetten zich heden tegen zowel uithuwelijking als besnijdenis van hun dochters. Daarbij dient te worden benadrukt dat uit de beschikbare elementen niet blijkt dat verzoeker de zeggenschap over zijn dochters zou hebben verloren aan A. of aan andere familieleden. Zoals reeds vastgesteld, konden hij, zijn echtgenote en hun oudste dochter in het verleden belangrijke familiale keuzes autonoom maken, zelfs wanneer deze indruisten tegen de wensen van A. Zo kon hun oudste dochter huwen met een partner van eigen keuze en blijkt evenmin dat A. erin slaagde om zijn opvattingen inzake kleding, huwelijk of besnijdenis aan het gezin op te leggen.

Dat verzoekers echtgenote in een andere maatschappelijke en familiale context zelf besneden werd en een gearrangeerd huwelijk kende, toont hoogstens aan dat dergelijke praktijken in hun omgeving voorkwamen, maar maakt op zich niet aannemelijk dat verzoeker en zijn echtgenote heden niet in staat of niet bereid zouden zijn om hiertegen weerstand te bieden, hun dochters hiertegen te beschermen of bescherming te zoeken en dat hun dochters aldus hetzelfde lot beschoren zijn.

6.4.4. Waar verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal heden niet kan oordelen dat de geuite bedreigingen van A. *“onvoldoende”* zouden zijn terwijl zijn dochters initieel werden erkend als vluchteling omwille van dezelfde problemen, wijst de Raad op wat volgt.

De dochters van verzoeker werden in oktober 2018 erkend als vluchteling op grond van het geheel van de elementen die *op dat ogenblik* beschikbaar waren. Daarbij werd rekening gehouden met de verklaringen van de dochters zelf, evenals met deze van verzoekers echtgenote die in het kader van hun verzoek om internationale bescherming werd gehoord als begeleidende ouder (AD CGVS, NPO's 8 juni 2018 dochters L. en C., - verklaring moeder in NPO van dochter L.). Het is op basis van de toen beschikbare gegevens dat de commissaris-generaal een beoordeling van de geloofwaardigheid en gegrondheid van de aangehaalde vrees voor vervolging maakt.

De verklaringen die verzoeker en zijn echtgenote later zelf hebben afgelegd in het kader van hun eigen verzoeken om internationale bescherming van respectievelijk 27 juni 2019 en 10 december 2018, maakten evenwel nog geen deel uit van het dossier op het ogenblik waarop de dochters als vluchteling werden erkend, met name 8 oktober 2018. Deze bijkomende verklaringen vormen nieuwe en relevante elementen waarmee de commissaris-generaal nadien rekening kon en moest houden bij een herbeoordeling van de oorspronkelijke vluchtmotieven.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden geoordeeld dat, gelet op het geheel van de heden beschikbare elementen – in het bijzonder verzoekers verklaringen, samen gelezen met deze van zijn echtgenote en dochters – blijkt dat de voorgehouden vrees voor besnijdenis en uithuwelijking van de dochters door toedoen van verzoekers broer niet langer geloofwaardig kan worden geacht. Daarbij werd onder meer vastgesteld dat de verschillende verklaringen onderling incoherent zijn en dat diverse elementen uit het relaas niet stroken met de feitelijke gedragingen van verzoeker en zijn gezin doorheen de jaren.

De Raad benadrukt dat in de beslissingen van 23 december 2024 tot intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoekers dochters tot eenzelfde conclusie wordt gekomen. De commissaris-generaal trekt hun vluchtelingenstatus in omdat niet langer geloof kan worden gehecht aan de feiten die destijds doorslaggevend waren voor de toekenning ervan. In zijn arrest nr. 336 938 van 28 november 2025 oordeelt de Raad eveneens dat aan de voorgehouden vrees voor uithuwelijking en besnijdenis niet langer geloof kan worden gehecht en dat het CGVS terdege heeft aangetoond dat de valse verklaringen van de dochters (en hun ouders) doorslaggevend waren geweest voor de eerdere erkenningsbeslissingen (zie punten 7.6.1 tot 7.6.3 van dit arrest, die de Raad ter informatie herneemt en waarin wordt geoordeeld:

“7.6.1. En l’occurrence, le Conseil observe que la première question pertinente concerne celle de savoir si les éléments avancés par la partie défenderesse sont suffisants pour établir que les requérantes ont tenu de fausses déclarations quant à leur situation familiale, notamment en ce qui concerne le profil de leur oncle A. et de ses menaces. A cet égard, les décisions querellées font valoir qu’à la suite de l’arrivée en Belgique du père des requérantes - qui a introduit une demande de protection internationale en son nom le 27 juin 2019 -, lors de l’entretien personnel de ce dernier, il est apparu de nombreuses incohérences et divergences avec les déclarations des requérantes et avec celles de leur mère. La partie défenderesse estime que celles-ci remettent fondamentalement en cause les faits initialement allégués par les requérantes à l’appui de leurs demandes de protection internationale, à savoir l’existence dans leur chef d’une crainte d’excision et de mariage forcé de la part de leur oncle paternel. Ainsi, la Commissaire générale relève tout d’abord que les requérantes et leurs parents ont tenu des propos divergents concernant le moment où les menaces d’excision et de mariage forcé dudit oncle ont débuté. La partie défenderesse relève également l’omission des requérantes quant à l’appartenance de l’oncle qu’elles redoutent à « un parti/[groupe] islamiste extrémiste », ainsi que le caractère particulièrement vague des déclarations des requérantes et de leurs parents à ce sujet. En outre, la Commissaire générale estime qu’il ressort des déclarations des requérantes et de celles de leurs parents que lorsqu’elles habitaient en Irak, l’oncle dont question n’a jamais pu imposer son point de vue sur le fonctionnement de leur famille. De plus, elle note que le père des requérantes a maintenu que « [s]a tribu n’accepte pas les excisions, que chacun est autorisé à faire ce qu’il veut et que les mariages arrangés sont rares dans [s]a tribu ». Au surplus, la partie défenderesse relève aussi que même si le père des requérantes affirme que son frère l’a approché à de nombreuses reprises durant les deux dernières années avant son départ, ce dernier n’a jamais entrepris une quelconque démarche concrète concernant un quelconque mariage des requérantes ou leur excision, et que leur famille a continué à habiter à quinze minutes en voiture du domicile de leur oncle A. En conséquence, comme il apparaît clairement en l’espèce que les requérantes et leurs parents ont fait des déclarations mensongères quant à la crainte d’excision et de mariage forcé initialement invoquée, la partie défenderesse estime, en application de l’article 55/3/1, § 2, 2°, de la loi du 15 décembre 1980, qu’il convient de retirer le statut de réfugié aux requérantes en raison de fausses déclarations qui ont été déterminantes dans la reconnaissance du statut. Le Conseil constate que ces différents motifs des décisions entreprises se vérifient à la lecture du dossier administratif et sont pertinents.

7.6.2. Dans leurs recours, les requérantes contestent ces motifs en émettant différentes critiques à l’égard de l’analyse effectuée par la partie défenderesse. Tout d’abord, dans un premier point consacré aux « prétendues divergences sur le mariage forcé et l’excision », les requérantes précisent que « [leur] mère [...] n’était pas informée des menaces proférées par l’oncle [A.] depuis l’Irak », et que celle-ci ignorait les problèmes entre son mari et l’oncle des requérantes. Elles soulignent également avoir précisé, lors de leurs entretiens, « qu’elles avaient 10 ans au moment des faits », et que tenant compte de leur jeune âge lors de leurs premiers entretiens, elles « ne disposaient pas d’autant d’informations qu’à ce jour ». Elles avancent que « le moment où les menaces de l’oncle [A.] ont débuté n’est pas un élément déterminant au sens de l’article 55/3/1 § 2, 2° de la loi du 15 décembre 1980 », considérant que « la protection internationale [leur] a été octroyée [...] sur base d’un ensemble d’éléments et non sur base d’un seul élément à savoir le moment où les menaces de l’oncle [A.] ont débuté ». Le Conseil ne peut suivre cette argumentation. En effet, si le Conseil prend en considération le fait que les requérantes n’étaient âgées que de onze ans au moment où elles affirment avoir quitté leur pays d’origine et que leurs parents auraient pu légitimement choisir de ne pas les inquiéter au vu de leur jeune âge, il paraît peu vraisemblable que leur mère n’ait pas été informée de ces menaces dès lors que leur père déclare que leur oncle A. l’avait déjà approché à de nombreuses reprises durant les deux dernières années qui ont précédé leur fuite d’Irak. En toute hypothèse, les explications fournies dans les recours n’apportent aucune réponse précise aux propos divergents tenus entre les requérantes et leurs parents à propos du moment où les menaces d’excision et de mariage forcé de leur oncle ont débuté, élément de la demande que le Conseil juge important dans l’analyse du bien-fondé des craintes initialement alléguées par les requérantes. En conséquence, les différentes altérations relevées

dans le récit des requérantes à ce sujet, qui portent sur un élément essentiel de la demande, ne trouvent aucune justification valable à ce stade. Ensuite, dans un second point consacré aux motifs des décisions portant sur « l'appartenance de l'oncle [A.] à un groupe islamiste », les requérantes plaident que la « protection internationale [leur] a été octroyée [...] sans qu'elle n'aient dû invoquer l'appartenance de leur oncle [A.] à un parti/groupe islamiste extrémiste », et qu'à « considérer comme préjudiciable [leur] omission [...] à mentionner l'appartenance de leur oncle à un parti/groupe islamique, quod non en l'espèce, il convient de rappeler [leur] jeune âge [...] lors des premiers entretiens » ainsi que le fait qu'elles « ne disposaient pas d'autant d'informations qu'à ce jour ». Elles avancent également, s'agissant de l'absence d'influence dudit oncle sur la vie de leur famille et de leur éducation, « que la partie adverse en avait connaissance au moment où elle leur a accordé le statut de réfugiées ». Les requérantes exposent encore que la circonstance que celles-ci « ont retrouvé leur père ne peut entraîner le retrait de leurs statuts dès lors qu'affirmer que leur père pourrait les protéger contre leur oncle équivaut à une appréciation ex nunc », et que, par référence au « mariage Nahwa », « les revendications de [leur] oncle [...] font partie des normes et coutumes de la société kurde », le fait que celles-ci soient devenues majeures n'enlevant « rien au risque de mariage forcé et d'excision ». Le Conseil n'est pas convaincu par ces arguments. En effet, si les requérantes plaident leur jeune âge au moment de leurs premiers entretiens personnels, mais également que la protection internationale leur a été octroyée parce que « leur oncle était un homme de pensée islamique strictement traditionnel, sans qu'aucune appartenance à un mouvement islamique ne soit nécessaire », il n'en demeure pas moins qu'il ressort clairement de la lecture de leurs entretiens personnels intervenus le 6 novembre 2020 - soit lorsqu'elles étaient âgées de seize ans et que leur père les avait rejointes en Belgique - que ces dernières parlent explicitement de l'appartenance de leur oncle à un « parti/groupe » islamiste pour justifier leurs craintes. Toutefois, lors de ces mêmes entretiens, mais également lors des entretiens personnels qui se sont déroulés le 19 novembre 2024, les requérantes ne livrent que des informations particulièrement vagues au sujet d'un aspect central de leur récit, à savoir le profil de la principale personne qu'elles affirment redouter, leur oncle A. Elles ne livrent pas d'informations plus précises à l'appui de leur recours, ce qui vient contredire les affirmations selon lesquelles elles « ne disposaient pas d'autant d'informations qu'à ce jour ». En l'occurrence, le Conseil considère qu'il est interpellant de constater que le père des requérantes ignore de quel parti ou groupe son frère était précisément membre, ainsi que sa position et sa fonction dans ledit parti ou ledit groupe. La mère des requérantes est aussi restée dans l'incapacité de fournir la moindre précision sur ce point. Par ailleurs, la Commissaire générale relève avec pertinence, après avoir analysé les dernières déclarations effectuées par les requérantes et leurs parents, que lorsque ceux-ci étaient en Irak, l'oncle A. n'a jamais pu imposer son point de vue sur le fonctionnement de leur famille. Ce motif est encore renforcé par le constat que le père des requérantes indique que sa « tribu n'accepte pas les excisions, que chacun est autorisé à faire ce qu'il veut et que les mariages arrangés sont rares dans sa tribu », et qu'en fine, leur père rapporte que son frère n'a jamais entrepris une quelconque démarche concrète concernant leur mariage ou leur excision et que sa famille a continué à habiter à proximité du domicile de ce dernier.

7.6.3. C'est dès lors à bon droit que la partie défenderesse a pu considérer que la situation familiale initialement décrite par les requérantes à l'appui de leurs demandes de protection internationale ne correspond pas à la réalité et a fait l'objet de fausses déclarations, en particulier en ce qui concerne le profil de l'oncle redouté et de ses prétendues menaces. Cette analyse s'impose même en tenant compte du jeune âge des requérantes puisque celles-ci ont été invitées à décrire plus amplement - à deux reprises, lorsqu'elles étaient âgées successivement de 16 et 20 ans, et alors que leurs deux parents étaient présents avec elle en Belgique - un contexte familial dans lequel elles ont toujours vécu avec leurs parents, contexte qui a été manifestement présenté de manière tronquée au vu des déclarations tenues tant par les requérantes, que celles tenues par leurs parents. Enfin, s'agissant des développements effectués dans les recours au sujet de « l'élément intentionnel » qui ne pourrait être retenu en l'espèce dès lors que la partie défenderesse ne prouve pas que les requérantes auraient tenté de l'induire en erreur, ceux-ci manquent de pertinence. En effet, à la lecture de l'article 55/3/1, § 2, 2°, de la loi du 15 décembre 1980, aucune intention d'altérer ou d'omettre délibérément des faits n'est exigée pour faire application de cette disposition légale. En définitive, le Conseil estime que dans les présentes affaires, la partie défenderesse a objectivement démontré que les fausses déclarations effectuées par les requérantes ont été déterminantes dans les décisions qui l'ont précédemment amenée à leur reconnaître la qualité de réfugiées.").

De motieven in de bestreden beslissing zijn dan ook niet inconsistent met de aanvankelijke erkenning als vluchteling in hoofde van de dochters. In dit verband kan verzoeker ook niet langer nuttig verwijzen naar arrest nr. 269 056 van 25 februari 2022.

De Raad gaat in voormeld arrest nr. 339 938 uiteindelijk toch over tot behoud van de vluchtelingenstatus van verzoekers dochters, maar dit doet aan het voorgaande geen afbreuk. Dit behoud steunt immers niet langer op de oorspronkelijk beweerde vluchtmotieven, maar op een geheel ander beschermingsmotief, met name hun specifieke profiel als jonge vrouwen die sedert geruime tijd in Europa verblijven en van wie het plausibel wordt geacht dat zij, gelet op het geheel van hun specifieke individuele omstandigheden, bij terugkeer naar Irak als verwesterd zouden worden beschouwd en om die reden een risico op vervolging lopen.

6.4.5. Verzoeker voert het principe van eenheid van gezin aan. Hij stelt dat indien en voor zover de beslissingen tot intrekking van de vluchtelingenstatus worden vernietigd, de ouders ook moeten worden erkend als vluchtelingen. Omdat zij samenwonen in België en gelet op de behoefte om het gezin in stand te houden, stelt hij dat de ouders eveneens de vluchtelingenstatus moeten krijgen.

De Raad benadrukt dat elk beschermingsverzoek individueel wordt onderzocht waarbij moet worden bepaald of, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker, is voldaan aan de voorwaarden voor verlening van internationale bescherming. Dit wil zeggen dat rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van een beslissing over het beschermingsverzoek.

De toekenning van de vluchtelingenstatus aan een familielid heeft niet noodzakelijk tot gevolg dat ook aan de familieleden een internationale beschermingsstatus moet worden verleend. Het Hof van Justitie oordeelde reeds dat de richtlijn 2011/95/EU niet voorziet in het verlenen van een vluchtelingenstatus of van een subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan deze die vallen onder de definitie van “vluchteling” en van “persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt” (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov*, pt. 48) en dat elke beslissing over het verlenen van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de betrokken verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie voldoet aan de voorwaarden voor het verlenen van de status. Het doel van de richtlijn is immers te bepalen of een verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of persoonlijk een risico op ernstige schade loopt.

Dat verzoeker een gezinslid is van een persoon die internationale bescherming geniet, in dit geval zijn dochters, geeft hem dus niet automatisch recht op internationale bescherming. Noch het Vluchtelingen-verdrag, noch de Europese regelgeving (zie HvJ 4 oktober 2018, C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

Hoewel uit het voorgaande volgt dat een verzoek om internationale bescherming niet zonder meer kan worden toegewezen omdat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt, *“moet wel rekening worden gehouden met dergelijke bedreigingen waaraan een gezinslid van de verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of de verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade”* (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, pt. 49-51).

Het is aan verzoeker om op voldoende concrete wijze aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft.

In dit verband herhaalt de Raad dat, gelet op wat voorafgaat, de voorgehouden vrees voor uithuwelijking en besnijdenis van verzoekers dochters door toedoen van zijn broer niet langer geloofwaardig wordt geacht. Tevens heeft de Raad in zijn arrest nr. 336 938 van 28 november 2025 geoordeeld dat aan de voorgehouden vrees voor uithuwelijking en besnijdenis van de dochters niet langer geloof kan worden gehecht en dat het CGVS terdege heeft aangetoond dat de valse verklaringen van de dochters (en hun ouders) doorslaggevend waren geweest voor de eerdere erkenningsbeslissingen. Bijgevolg maakt verzoeker op basis van dit asielmotief geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet meer aannemelijk.

Uit het gegeven dat verzoekers dochters heden in arrest nr. 336 938 van 28 november 2025 als vluchteling werden erkend wegens hun verwestering op grond van hun specifieke profiel en hun specifieke individuele omstandigheden, kan verder niet ipso facto blijken dat verzoeker louter omwille van zijn familieband eveneens een risico op vervolging loopt of zich in een kwetsbare situatie bevindt, minstens laat verzoeker na dit in concreto aannemelijk te maken. Verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat omwille van de verwestering van zijn dochters, in zijn hoofde sprake zou zijn van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging. Het betoog ter terechtzitting laat niet toe om een andere beoordeling te maken: de enkele verwijzing naar verzoekers verblijf van 7 jaar in België is zeer summier en vaag; zijn verdere betoog dat hij zijn dochters heeft laten verwesteren is niet meer dan een louter blote bewering die niet wordt gestaafd of geconcretiseerd. Verzoeker kan daarom niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de toekenning van de vluchtelingenstatus van zijn dochters tot hem en zijn echtgenote moet worden uitgebreid. Verzoeker brengt in deze stand van zaken verder geen concrete elementen of verklaringen bij waaruit een verwestering in zijn hoofde kan blijken; evenmin brengt hij concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Irak zou worden geviséerd omwille van zijn verblijf in België.

Het doel van de asielprocedure is verder niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen, maar wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie

van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. Het loutere feit dat verzoeker familie is van begunstigen van internationale bescherming in België heeft geenszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om verzoeker en zijn echtgenote een internationale beschermingsstatus te verlenen. Elk verzoek om internationale bescherming dient integraal op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat verzoeker niet concreet heeft aangetoond dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Het staat verzoeker en zijn echtgenote daarnaast vrij om gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van hun familiale situatie.

6.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem neergelegde documenten. De Raad neemt deze stukken bijgevolg om dezelfde redenen als de commissaris-generaal niet in aanmerking als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

6.6. De Raad acht het voorafgaande voldoende om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen zowel omtrent zijn vrees voor Daesh als voor zijn vrees voor A. Verzoekers kritiek op het motief dat betrekking heeft op zijn vermeende verdwijning, betreft een overtollig motief dat door de Raad niet wordt weerhouden als een pertinente vaststelling. Verzoekers kritiek hierop dient derhalve niet te worden besproken daar de voormelde bevindingen voldoende determinerend zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen te schragen.

Het geheel aan verzoekers verklaringen en documenten in acht genomen, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan de voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht en dat verzoekers beweerde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Irak door enerzijds Daesh en anderzijds A., die zijn dochters zou hebben willen uithuwelijken aan zijn twee zonen en zijn dochters bovendien hebben willen laten besnijden, bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt.

6.7. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Gelet op het gegeven dat zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig worden geacht, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt verder geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico zou lopen op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing bij terugkeer naar Irak.

7.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

In casu wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van januari 2024 als uit de *“Country*

Guidance: Iraq” van EUAA van november 2024, waaraan de verwerende partij refereert in haar aanvullende nota van 12 maart 2026, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. De focus dient aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (dit is de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie van de provincie Suleymaniah, gelegen in de Koerdische Autonome Regio (KAR), moet worden beoordeeld.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie en richtsnoeren, waaronder de COI *“Focus Irak – Veiligheidssituatie”* van 29 augustus 2025 (update), de EUAA COI *“Country Focus: Iraq”* van oktober 2025 en EUAA *“Country Guidance: Iraq”* van november 2024. Na lezing hiervan concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Suleimaniya voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het willekeurig geweld in de noordelijke provincie Suleimaniya, verzoekers regio van herkomst, heeft een zodanig laag niveau bereikt dat er geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Suleymaniah geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de EUAA Country Guidance over Irak van november 2024 (p. 79).

Ten slotte stipt de Raad aan dat de KAR niet alleen over de weg bereikbaar is. De verwerende partij geeft in haar nota met opmerkingen aan: *“Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers ook over luchthavens beschikt in Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Naast binnenlandse vluchten vanuit Bagdad zijn er ook commerciële, internationale lijnverbindingen naar deze twee luchthavens in de KAR.”*

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stellen.

7.3. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. De materiële motiveringsplicht is, gelet op wat voorafgaat, niet geschonden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO